

Sygn. akt: I C 705/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Waclaw
Protokolant:	sekretarz sądowy Justyna Szubring

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2019 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. F.**

przeciwko (...) G.

o ustalenie

I ustala, że powódce **T. F.** przysługuje prawo pierwokupu lokalu mieszkalnego nr (...), o powierzchni (...) m.kw. składającego się z trzech pokoi korytarza, kuchni i łazienki, znajdującego się na (...) piętrze budynku mieszkalno-usługowego, położonego w G. przy ul. (...) wraz z częścią przynależną w postaci piwnicy o pow. (...) m.kw. oraz udziałem w wysokości (...) w częściach wspólnych budynku i działce gruntu o nr ewidencyjnym (...) pow. (...) m.kw. dla której to nieruchomości S. prowadzi księgę wieczystą za nr KW (...) - za kwotę odpowiadającą równowartość 5 % wartości lokalu wraz z prawami mu przynależnymi - ustalonej w na datę zawarcia umowy jego sprzedaży.

II zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7417,- zł tytułem zwrotu

kosztów procesu.

Sygn. akt I C 705/18

UZASADNIENIE

Powódka T. F. wniosła o ustalenie, że przysługuje jej prawo pierwokupu lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej (...) m⁽²⁾, składającego się z trzech pokoi, korytarza, kuchni i łazienki, położonego na (...) piętrze budynku mieszkalno-usługowego przy ulicy (...) w G. wraz z częścią przynależną (piwnicą) o powierzchni (...) m⁽²⁾ i udziałem w wysokości (...) w częściach wspólnych nieruchomości i działce gruntu oznaczonej nr ewidencyjnym (...), o powierzchni (...) m⁽²⁾, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) o wartości 159.179 zł, za kwotę odpowiadającą 5% wartości przedmiotowego lokalu. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swego pozwu wskazała, że spełnia wszystkie warunki wynikające z ustawy o lasach, warunkujące skorzystanie przez nią z prawa pierwszeństwa zakupu nieruchomości położonej przy ulicy (...) w G., pozwany zaś – (...) (...) G. – bezpodstawnie odmawia skorzystaniu przez powódkę z 95% bonifikaty (k. 4-7).

W odpowiedzi na pozew, (...) (...) G., zastępowany przez (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W ocenie pozwanego, powódka nie wykazała interesu prawnego w wytoczeniu powództwa. Pozwany nie kwestionował bowiem co do zasady prawa pierwokupu powódki. Jednocześnie w dalszej części uzasadnienia swego stanowiska wskazał, iż w ocenie pozwanego, żądanie powódki co ewentualnego wykupu nieruchomości stanowiłoby i jest nadużyciem prawa, albowiem powódka już raz skorzystała z przywileju nabycia od (...) nieruchomości w postaci gruntu zabudowanego domem mieszkalnym za cenę w wysokości 5% rynkowej wartości nieruchomości. Pozwany stał też na stanowisku, że ze spornego przywileju, zważywszy na cel rozwiązania ustawowego zawartego w art. 40a można skutecznie skorzystać tylko jeden raz (k. 68-72).

Zarzut ten może w ocenie pozwanego też być podnoszony w powództwie o ustalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 kwietnia 2006 r. powódka jako pracownik (...) w P. nabyła od (...) (...) P. nieruchomość położoną w P. przy ulicy (...) o powierzchni (...) ⁽²⁾. W skład nabytej nieruchomości wchodził budynek mieszkalny jednokondygnacyjny z użytkowym poddaszem oraz w całości podpiwniczony o łącznej powierzchni użytkowej 102 m⁽²⁾, wybudowany w zabudowie wolnostojącej, a także budynek gospodarczy murowany o powierzchni (...) m⁽²⁾. Wartość nieruchomości została ustalona na kwotę 108.610 zł. Powódka nabyła nieruchomość z 95%-ową ustawową bonifikatą i ostatecznie zapłaciła kwotę 5.430,50 zł.

(bezsporne, a nadto akt notarialny (...) (...) k. 82-86, zawiadomienie o możliwości nabycia lokalu k. 77-78, wnioski o nabycie lokalu k. 79-80, protokół uzgodnień k. 81)

W okresie od 1 kwietnia 2009 r. do 28 lipca 2017 r. powódka była pracownikiem (...) w G.. Pracowała w różnych jednostkach organizacyjnych lasów państwowych. Z dniem 29 lipca 2017 r. umowa między nią a pracodawcą została rozwiązana w związku z przejściem powódki na emeryturę.

(bezsporne, a nadto dowód: umowa o pracę k 21)

Pozwany jest właścicielem lokalu położonego w G. przy ulicy (...). Powódka jest najemczynią tego lokalu i go zamieszkuje w nim od 2009 r.

(...) G. pismem z dnia 21 czerwca 2018 r. poinformowało powódkę o możliwości sprzedaży ww. lokalu. Wskazało jednocześnie, że wartość rynkowa wymienionej nieruchomości została ustalona na kwotę 159.179 zł, w tym udział w gruntach 22.631 zł. (...) poinformowało, że z przysługującego pierwszeństwa nabycia należy skorzystać do 17 lipca 2018 r. Pismem z dnia 13 lipca 2018 r. powódka złożyła stosowny wniosek o wykup lokalu.

(...) (...) w B. poinformowała powódkę, że udzielenie bonifikaty na sprzedaż lokalu jest uprawnieniem jednorazowym. Następnie, (...) G. poinformowało powódkę o możliwości nabycia lokalu za 100% wartości ceny i bez możliwości zastosowania zniżki wynikającej z art. 40 a ustawy o lasach.

W związku z powyższym powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wezwała (...) B., a następnie (...) G. do zawarcia umowy sprzedaży z zastosowaniem prawa pierwokupu.

W odpowiedzi na powyższe, (...) G. poinformowało powódkę o możliwości sprzedaży nieruchomości za 100% wartości.

(bezsporne, a nadto dowód: odpis Kw (...) k. 10-14, pomiar powierzchni lokali w budynku przy ulicy (...) k. 15-20, zawiadomienie o możliwości sprzedaży lokalu k. 22-24, lista nieruchomości do sprzedaży k. 24, wyciąg z operatu szacunkowego k. 25, wnioski o zakup lokalu k. 26 i 27, pisma z (...) (...) w B. k. 28, pismo (...) G. k. 29, wezwanie do zawarcia umowy k. 30, zpo k. 31-32, wezwanie k. 33, polisa ubezpieczenia (...) k. 97)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

Stan faktyczny sprawy oraz dołączone do akt dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Pozwany w toku postępowania, nie kwestionował zatem co do zasady ustawowego prawa pierwokupu powódki oraz tego, że powódka spełnia wszystkie przesłanki skorzystania z prawa pierwokupu, również ostatecznie nie zaprzeczał formalnemu prawu powódki do ulgi płynącej z Ustawy.

Pozwany z uwagi na niezaprzeczenie prawa powódki co do zasady, zakwestionował istnienie interesu prawnego dla powództwa z art. 189 kpc po jej stronie, jednocześnie „z ostrożności procesowej” wskazał na element nadużycia prawa przy żądaniu ustalenia dochodzonego pozwem z uwagi na niezgodny z klauzulą generalną z art. 5 kc fakt dwukrotności zamierzanego skorzystania z bonifikaty jako sprzeczny z normatywnym celem tejże ulgi.

Istota sporu w tej sytuacji sprowadzała się zatem w pierwszej kolejności do ustalenia, czy w zaistniałej sytuacji istnieje interes prawny dla żądania ustalenia w jego ostatecznym kształcie (replika k.95 v), w razie zaś pozytywnej w tej płaszczyźnie dla powódki oceny w zakresie dopuszczalności powództwa - do dalszej oceny w zakresie jego zasadności tj. materialnoprawnych przesłanek do ustalenia dochodzonego prawa.

To ostatecznie sprowadza się do interpretacji zapisu art. 40 a ustawy z dnia 28 września 1991 r., w szczególności do ustalenia, czy skorzystanie przez powódkę w przeszłości z bonifikaty wyklucza ponowną możliwość skorzystania z prawa pierwokupu nieruchomości ze zniżką, w tym również w kontekście treści art. 5 kc.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia stanowi zatem art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód (powódka) może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Wobec powyższego muszą zaistnieć dwie przesłanki, aby powódka mogła uzyskać dla siebie korzystne rozstrzygnięcie:

- 1) ustalenie winno dotyczyć stosunku prawnego lub prawa, a nie okoliczności faktycznych – w niniejszej sprawie bezspornym jest, że chodzi o prawo do nabycia nieruchomości przed innymi potencjalnymi nabywcami, przy czym sporne jest w istocie to, czy powódka może najmowaną nieruchomość nabyć za 5% jej wartości.
- 2) przesłanka wystąpienia interesu prawnego w ustaleniu, co wymaga w niniejszej sprawie wykazania przez powódkę, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wynikającym z art. 6 k.c.

Na gruncie bardzo bogatego już orzecznictwa i piśmiennictwa, utrwalił się pogląd, zgodnie z którym, interes prawny należy rozumieć jako obiektywnie występująca potrzeba ochrony sfery prawnej powoda (powódki), którego prawa zostały lub mogą zostać zagrożone, bądź też co do istnienia lub treści których występuje stan prawnej niepewności. Po stronie podmiotu dochodzącego ochrony będzie to potrzeba wprowadzenia zatem jasności i pewności w jego sytuacji prawnej już naruszonej lub nawet tylko zagrożonej przez stronę pozwaną. Ocena interesu prawnego wymaga przy tym zindywidualizowanych, elastycznych kryteriów, uwzględniających celowościowe podstawy powództwa z art. 189 k.p.c. Jedną z przesłanek badanych przy rozważeniu celowości wykorzystania powództwa o ustalenie ma znaczenie to, jak wyrok ustalający wpłynąłby na sytuację prawną powoda (powódki). O występowaniu interesu prawnego świadczy możliwość stanowczego zakończenia na tej drodze sporu, natomiast przeciwko jego istnieniu – możliwość uzyskania pełniejszej ochrony prawa powoda w drodze innego powództwa (por. wyroki SN: z dnia 15 maja 2013 r. (...), z dnia 19 lutego 2002 r. (...), z dnia 15 października 2002 r., (...), z dnia 30 listopada 2005 r., (...), z dnia 2 lutego 2006 r. (...), z dnia 29 marca 2012 r., (...), z dnia 5 września 2012 r. (...)).

Jest w sprawie oczywistym, iż na podstawie art. 40 a ust. 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, pracownicy i byli pracownicy posiadają pierwszeństwo nabycia lokalu, których są najemcami i w których mieszkają, w przypadku osób będących zaś emerytami, cena nabycia lokalu ustalona jest na poziomie 5% jego każdorazowej przy wykupie wartości.

W toku wymiany korespondencji pomiędzy stronami, pozwany wielokrotnie potwierdzał co do zasady i akceptował przysługujące powódce prawo do nabycia najmowanego lokalu z pierwszeństwem przed innymi nabywcami. Niemniej jednak z drugiej strony, z uwagi na opinię (...) (...) w B., zgodnie z którą możliwość skorzystania z nabycia lokalu mieszkalnego po ustawowo obniżonej cenie jest prawem jednorazowym – (...) G. konsekwentnie odmawiało zawarcia umowy z uwzględnieniem ustalonej ceny sprzedaży w na poziomie 5% wartości nieruchomości, a prawo domagania się powódki zbycia mieszkania na tych warunkach uznawało za nadużycie prawa.

Przechodząc zatem do najdalej idącego zarzutu, określanego w judykaturze jako „niedopuszczalność” powództwa z uwagi na brak interesu prawnego z art. 189 kpc - w ocenie Sądu, powódka ponad wszelką wątpliwość wykazała interes prawny w wytoczonym przez siebie procesie.

Bezspornym bowiem jest, iż pozwany oferował powódce bezprzetargowe zbycie lokalu, przy czym w wyniku prowadzonych rokowań strony nie uzgodniły wszystkich istotnych postanowień umowy. Jednym z najważniejszych postanowień w przypadku umowy sprzedaży jest cena, która tu przyjmuje dwuwariantową w istocie postać, zależną od tego od kogo w tym zakresie propozycja wysokości deklarowanej ceny pochodzi. Jednocześnie cena ta bezspornie nie jest przedmiotem dobrowolnych i swobodnych negocjacji oraz takich samych uzgodnień, bowiem swe źródło ma w ścisłym i jednoznacznym uregulowaniu ustawowym. Stosowanie tego zatem przepisu wraz z ewentualnym elementem go korygującym z art. 5 kc będzie tu determinowało obiektywnie możliwą do ustalenia w razie sprzedaży preferencyjnej treść postanowienia przedmiotowo istotnego jaką jest cena sprzedaży. Skoro też strony nie porozumiały się w tak ważnej kwestii, jaką jest cena, powódka ma na przyszłość w tym zakresie interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 6 lutego 2015 r., I ACa 859/14). Już samo to przesądza o istnieniu po stronie powódki interesu prawnego. Co więcej, powódka ponad wszelką wątpliwość wykazała obiektywnie istniejącą niepewność interpretowanego przez pozwanego stanu prawnego wyrażającą się stanowczą odmową zawarcia umowy sprzedaży na wzmiankowanych ustawowych warunkach. Stan ten determinuje i materializuje element zagrożenia realizacji prawa powódki do nabycia nieruchomości z 95%-owym upustem. Pozwany, wprawdzie nie kwestionował samego prawa pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości zajmowanej przez powódkę, jednak jego zachowanie związane z wyrażoną wolą czy gotowością sprzedaży lokalu na ulicy (...) w G. jedynie za 100% wartości nieruchomości – istotnie stwarzało i stwarza wątpliwości, co do istnienia prawa jako takiego i faktycznej możliwości realizacji tego prawa. Dodatkowym argumentem przemawiającym za wykazaniem interesu prawnego wytoczonego procesu jest to, że realizacji swojego prawa powódka nie może dochodzić w drodze innego powództwa.

Prawo preferencyjnego zakupu nie przybiera tu bowiem prawa o charakterze roszczenia, które może np. być realizowane w trybie powództwa o nakazanie zawarcia umowy na określonych warunkach, zatem powództwa dalej idącego.

Co do zasadności zaś powództwa przy istniejącym interesie prawnym - i ta w toku procesu została wykazana.

Z pewnością nie może jej na przeszkodzie stanąć forsowany ewentualnie pogląd o jednorazowości prawa do bonifikaty, taka bowiem interpretacja przedmiotowego przepisu nie znajduje oparcia w treści przepisu. Jest bowiem oczywistym, iż wzmiankowana „jednorazowość” jako ograniczenie czy wyjątek od jego stosowania wymagałaby (zakładając oczywiście racjonalność ustawodawcy) doprecyzowania przepisu lub wprowadzenia stosownego ograniczenia, co normalnie rzecz biorąc jest zabiegiem szeroko stosowanym i w razie legislacyjnej woli potrzeby ograniczenia stosowania ulgi rozwiązaniem normatywnie pożądanym i prawnie nieodzownym.

Sąd zaś wydając orzeczenie w tej materii zobowiązany jest stosować się do przepisów powszechnie obowiązującego prawa, przy interpretacji których pomocnym może być stanowisko przedstawicieli doktryny znajdującej wyraz w literaturze prawniczej, a także orzecznictwo sądowe, które do wniosków korzystnych dla pozwanego nie prowadzi.

Prawdą jest, iż nowelizacja zapisów art. 40a ustawy o lasach miała na celu dostosowanie obniżek ceny rynkowej sprzedawanych pracownikom i byłym pracownikom (...) lokali mieszkalnych, których są najemcami i w których mieszkają do przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością

przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem (...) (...), państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością (...) (...) (Dz.U. z 2001 r. Nr 4, poz. 24 z późn. zm.). Niemniej jednak w przepisie tym jak wspomniano nie ma w ogóle mowy o ilości nabywanych nieruchomości w przeciwieństwie do ust. 5 art. 40a ww. ustawy. W tym ostatnim to przepisie, w przypadku osób bliskich dla pracowników lub byłych pracowników (...), ustawodawca wprowadził limit nabycia nieruchomości z ustawową zniżką. Uprawnienie takie przysługuje wyłącznie jednej osobie bliskiej i tylko przy nabyciu jednego lokalu (por. komentarz do zmiany w bazie wyd. Lex). Z powyższego ograniczenia należy wyprowadzić zatem wniosek, że ustawodawca przewidział świadomie możliwość niejednokrotnego nabywania lokali mieszkalnych przez pracowników lub byłych pracowników (...), zaś gdyby zamierzał wprowadzić stosowną limitację sprzedaży nieruchomości wprowadziłby logicznie obostrzenie wprost do takich osób, a nie tylko do osób im bliskich. Dlatego też i z tej to przyczyny nie sposób doszukać się prawnych ograniczeń w ilości możliwych do preferencyjnego uzyskania na własność nieruchomości, uprzednio należących do (...) (...) przez jednego uprawnionego.

W ocenie Sądu, nie zachodziłoby również w razie skorzystania z ulgi nadużycie prawa podmiotowego, co miałyby stanowić niejako odrębną i samoistną podstawę dla oddalenia powództwa. Ocena zachowania powódki nie może być bowiem z góry uznawana za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego ani ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

Klauzula generalna ujęta w art. 5 k.c. ma na celu zapobieganie stosowaniu prawa w sposób schematyczny, prowadzący do skutków niemoralnych lub mijających się z celem, dla którego dane prawo zostało ustanowione. Przepis art. 5 k.c. ma wprawdzie charakter wyjątkowy, jednakże możliwość odmowy udzielenia ochrony prawnej musi być uzasadniona istnieniem i wykazaniem okoliczności szczególnych, rażących i nieakceptowalnych w świecie powszechnie uznanych w społeczeństwie w danym miejscu i czasie wartości [zob., F. M. (red.), H. M. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. T. C. ogólna, (art. 1-125), Lex, wyrok SN z dnia 28 października 2015 r., (...) (...)]

Przyjęcie za pozwanym, że działanie powódki jest nieuczciwe w stosunku do pozostałych pracowników i byłych pracowników (...), którzy dotychczas nie skorzystali z preferencyjnego uwłaszczenia – nie może się ostać. Otóż, argumentacja pozwanego zmierza de facto do ograniczenia prawa wynikającego z art. 40a ust. 4 ustawy o lasach. Istotą zaś prawa cywilnego jest ochrona praw podmiotowych. Dlatego też odmowa udzielenia takiej ochrony, osobie która korzysta z przysługującego jej prawa w sposób zgodny z jego treścią, może nastąpić jedynie wyjątkowo i musi być usprawiedliwiona istnieniem szczególnych okolicznością uzasadniających przyjęcie, że w określonym układzie stosunków uwzględnienie powództwa prowadziłoby do szczególnie dotkliwych i nieakceptowanych dla stron skutków (por. wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2015 r., (...) (...)).

W ocenie Sądu, realizacja prawa powódki w żaden sposób nie zagraża innym podmiotom (pracownikom i byłym pracownikom statio fisci (...) (...)) i działanie powódki nie jest nieuczciwe w stosunku do tych osób. Pozostali pracownicy, o ile spełniają formalne przesłanki, mogą nabyć nieruchomości na preferencyjnych warunkach, to też, że jedni korzystają bardziej czy w szerszym zakresie ze swoich ustawowych przywilejów, nie oznacza, że działania takie w stosunku do innych są nieetyczne, niemoralne. Uprawnienie powódki do zawarcia umowy sprzedaży zajmowanego przez nią lokalu mieszkalnego jest konsekwencją wprowadzonego przepisu, ustawowym przywilejem dla wieloletnich pracowników jednostki organizacyjnej (...) (...). Uznanie w tej sytuacji oczekiwania i działania powódki za nadużycie prawa podmiotowego, prowadziłoby do niedopuszczalnej modyfikacji i podważanie dyspozycji zawartej w art. 40a ustawy o lasach państwowych.

Zwrócić należy uwagę, że po zakupie pierwszej nieruchomości, inna jednostka organizacyjna pozwanego, zawarła z powódką umowę najmu. Można z tego wyprowadzić wniosek, że pomimo stałego zbywania nieruchomości nieprzydatnych (...) w drodze przetargowej, pozwany dysponuje nieruchomościami do wynajęcia i to dla osób, tak jak powódka, mających już prawo własności nieruchomości. Zawierając kolejną umowę najmu z powódką, pozwany winien był się liczyć z uruchomieniem jej prawa w przyszłości. Umowa najmu była impulsem do zwerbalizowania jej żądania pierwokupu. Nadto, pozwany nie wykazał, aby powódka dotychczasową nieruchomość (1/2 domu) spieniężyła np. na komercyjnym rynku nieruchomości lub aby czerpała np. z wynajmu korzyści materialne. Wręcz przeciwnie,

w poprzednio nabytej nieruchomości mieszka syn powódki z rodziną. Tym samym zarzut pozwanego w kontekście sprzeczności z gospodarczym przeznaczeniem prawa rozumianym jako ochrona wartości ekonomicznych – pozostaje chybiony.

Warto jedynie zauważyć, iż stosowanie art. 5 kc ma miejsce zawsze w konkretnej sytuacji procesowej realizacji prawa przed sądem i jest sposobem obrony procesowej. Nie można zatem z góry założyć, iż realizacja konkretnego prawa w przyszłości nastąpi z naruszeniem art. 5 kc, skoro okoliczności, które będą temu towarzyszyły i tym przesądzały nie są w ogóle na dzień orzekania znane.

Dlatego też, w ocenie Sądu, powództwo wywiedzione przez powódkę w ostatecznej wersji zasługiwało na uwzględnienie, wobec czego na podstawie art. 189 k.p.c., należało ustalić jak w pkt I wyroku.

Końcowo należy jedynie wskazać, iż wydany wyrok deklaratoryjny o tyle zmienia sytuację prawną powódki, że określa przysługujące powódce uprawnienie. Rację ma pozwany o tyle, wyrok sam w sobie spowoduje postępu w zaistniałej sytuacji pomiędzy stronami dotyczącej sprzedaży lokalu. Wyrok bowiem nie może swą treścią wymusić na pozwanym zawarcia umowy sprzedaży, (gdyż leży to w swobodnej gestii (...)), lecz zagwarantuje powódce, że w sytuacji wyrażenia woli sprzedaży, iż ma ona prawo nabyć nieruchomość za kwotę odpowiadającą równowartości 5% wartości lokalu z przynależnościami (k. 70) i zakończy jednocześnie istniejący stan niepewności w tym zakresie.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Powódka poniosła następujące koszty: opłata od pozwu w wysokości 2.000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5.400 zł według rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokacie z dnia 22 października 2015 r. oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, łącznie 7.417 zł.

Dlatego na podstawie wyżej wskazanego przepisu, zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.417 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.